

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SERAFINA și TOIAGUL RĂSUCIT

ROBERT BEATTY

Domeniul Biltmore

Asheville, Carolina de Nord

1899

**La trei săptămâni după înfrângerea
bărbatului în mantie neagră**

Serafina se strecuia printre tufișurile din pădurea scăldată în lumina lunii, cât mai aproape de pământ, cu ochii pironiți asupra prăzii. La doar câțiva metri în fața ei, un șobolan mare de pădure rodea un cărăbuș pe care îl dezgropase din țărână. Inima îi bătea cu putere în piept, în timp ce se furișa încet și în tacere spre șobolan. Fremăta din tot trupul, pregătită să se năpustească asupra lui. Însă nu se grăbi. Rotindu-și umerii înainte și înapoi, ca să găsească unghiul convenabil pentru atac, așteptă momentul potrivit. Când șobolanul se apleca să înhăte un alt cărăbuș, ea ataca.

Șobolanul o surprinse cu coada ochiului tocmai în momentul în care fata țășni din loc. Era peste puterea ei de înțelegere de ce atât de multe animale sălbaticice încremeneau locului atunci când sărea pe ele. Dacă moartea, sub formă de colți sau gheare, s-ar fi năpustit asupra *ei* din întuneric, s-ar fi luptat. Sau ar fi luat-o la fugă. Ar fi făcut *ceva*. Unele creaturi ale pădurii, cum ar fi șobolanii, iepurii și veverițele, nu erau înzestrate cu prea mult curaj, dar cu ce le ajuta dacă încremeneau locului de frică?

Se năpusti asupra șobolanului, îl însfăcă într-o clipită și îl strânse în mâna. Când acesta începu să se zvârcolească, să muște și să zgârie, deja era prea târziu. Trupul lui blânos se unduia precum cel al unui șarpe, iar inimioara îi bubuia

în piept. „Iată, gândi ea, în timp ce îi simțea bătăile inimii în palmă. Acum se luptă.“ Acest lucru îi acceleră pulsul și îi ascuți simțurile. Dintr-o dată, începu să detecteze toate sunetele din jurul ei – brotacul care se mișca la zece metri în spate, cântecul unui sitar singuratic în depărtare și liliacul care brăzda cerul acoperit de stele, deasupra pădurii.

Furișatul, pânda și atacul erau doar un exercițiu pentru ea, desigur. Nu omora creaturile sălbaticice pe care le vâna, nu era nevoie, însă ele nu știau acest lucru, la naiba! Ea răspândea teroarea! Ea aducea moartea! Atunci, de ce încremeneau în ultima clipă atunci când le ataca? De ce nu fugeau?

Serafina se așeză pe jos și se rezemă cu spatele de un stejar bătrân și noduros, acoperit de licheni, ținând șobolanul în pumn, în poala ei.

Apoi deschise încet palma.

Șobolanul țâșni din loc cât putu de repede, însă ea îl însfăcă și îl puse din nou în poală.

Ținu șobolanul strâns preț de câteva clipe, apoi își deschise din nou pumnul.

De astă dată, animalul nu o mai luă la goană. Stătea în palma ei, tremurând și gâfâind, prea buimăcit și epuizat ca să se miște.

Ridică în palmă rozătorul îngrozit, își înclină capul și îl privi cu atenție. Șobolanul de pădure nu semăna cu acei paraziți scârboși și cenușii de canal pe care obișnuia să îi prindă în subsolul din domeniul Biltmore. Acest rozător avea o cicatrice pe urechea stângă. Se mai aflase în primejdie. Cu ochișorii lui negri și mustățile tremurătoare de pe botul lung și ascuțit, semăna mai mult cu un șoricel drăgălaș și grăsun decât cu dăunătorii care îi aduseseră ei faima. Aproape că și-l putea imagina cu o pălărioară pe

cap și cu o vestă cu nasturi. Simți un fior de vinovăție că îl prinseșe, însă mai știa că, dacă animalul ar fi încercat să fugă din nou, mâna ei l-ar fi înșfäcat înainte ca ea să se gândească la asta. Nu era o decizie. Era un reflex.

În timp ce încerca să-și tragă sufletul, micul rozător căuta cu ochii în toate direcțiile o cale de scăpare. Însă nu îndrăznea să se clintească. Știa că, de îndată ce va încerca să ia la sănătoasa, ea îl va înșfäca din nou. Era în natura speciei ei – să se joace cu el, să îl mângâie, să îl strângă până când, în cele din urmă, va rămâne fără suflare.

Însă ea se uită la șobolan înainte să îl aşeze pe jos.

– Iertare, micuțule! Nu fac decât să-mi exersez abilitățile. Animalul își ridică nedumerit privirea la ea.

– Du-te! îi zise ea cu blândețe.

Șobolanul aruncă o privire spre tufișurile de ciulini.

– Nu este nicio capcană, zise ea.

Șobolanul nu părea să o credă.

– Poți pleca acasă acum, îi spuse ea. Dar ia-o cu pași înceți la început, nu te grăbi – aşa trebuie să procedezi. Data viitoare fii cu băgare de seamă, chiar și atunci când rozi un cărăbuș, m-ai înțeles? În pădurea aceasta există creațuri mult mai necruțătoare decât mine.

Uluit, șobolanul cu urechea sfârtecată începu să își frece fața cu lăbuțele și să dea din cap, ca și când ar fi făcut o plecăciune. Când Serafina pufni, înăbușindu-și râsul, animalul tresări. Deveni brusc vigilent și dispărut țopăind în tufișuri.

– Să ai o seară frumoasă! zise ea.

Se gâdea că animalul își va recăpăta curajul pe măsură ce se va îndepărta de ea și că va avea o poveste interesantă de spus consoartei și micuților lui atunci când se va întoarce acasă la cină. Zâmbea imaginându-și cum el

va spune familiei, adunate în jurul lui, o poveste minunată, dar răstălmăcită, despre cum se afla în pădure, văzându-și de ale lui, rozând un cărăbuș, când un prădător mărșav l-a atacat și a trebuit să se lupte ca să-și salveze viața. Serafina se întreba ce rol va avea ea în poveste, dacă va fi o bestie cu puteri supranaturale sau doar o simplă fată.

În acel moment, deasupra capului, auzi un sunet asemenea unei adieri de toamnă care mângâia vârfurile copacilor. Însă nu sufla niciun vânt. Aerul nopții era răcoros, tăcut și nemîșcat, ca și când Dumnezeu și-ar fi tinut respirația.

Auzi un murmur delicat, diafan, ca o șoaptă. Își ridică privirea, însă nu văzu nimic în afara de ramurile copacilor. Ridicându-se în picioare, își netezi rochia verde, simplă, pe care i-o dăduse doamna Vanderbilt cu o zi înainte și începu să străbată pădurea, ciulind urechile la sunete. Încerca să își dea seama de unde se auzea. Serafina își înclina capul când la stânga, când la dreapta, însă sunetul nu părea să vină de undeva anume. Străbătu o porțiune de pământ stâncoasă, care cobora abrupt spre o vale împădurită. De aici, putea vedea la mare depărtare, dincolo de ceață, spre crestele munților Blue Ridge, din partea cealaltă. Un strat subțire de nori albi, strălucind de lumină, trecu încet prin fața lunii. Strălucirea astrului învăluia norii ușori într-o aură mare și arcuită, străpungându-i și aruncând o umbră lungă și deformată pe pământ, în spatele ei.

Ea stătea pe lespedea de piatră și cerceta din priviri valea din față. În depărtare, turnurile ascuțite și acoperișurile acoperite cu ardezie ale domeniului Biltmore se ițeau prin întuneric din pădurea înconjurătoare. Pereții din calcar gri-deschis erau ornați cu creaturi mitice grotești și statui frumoase, înfățișând războinici din vremuri apuse. Stelele

se reflectau în ferestrele oblice, iar marginile din aur și cupru ale acoperișului conacului luceau în lumina lunii. Domnul și doamna Vanderbilt dormeau acolo, în casa cea mare, la cel de-al doilea etaj, împreună cu nepotul lor, prietenul ei, Braeden Vanderbilt. Oaspeții soților Vanderbilt – rude din afara orașului, oameni de afaceri, demnitari, artiști faimoși – dormeau la al treilea etaj, fiecare într-o odaie luxoasă.

Tatăl Serafinei se ocupa de întreținerea sistemului de încălzire cu aburi, de instalația electrică, de mașinile de spălat puse în funcțiune de curele din piele care se învârt, precum și de celelalte dispozitive de modă nouă de pe domeniu. Ea și tatăl ei trăiau în atelierul aflat la subsolul corridorului care ducea spre bucătărie, spălătorie și cămări. În vreme ce oamenii pe care ea îi cunoștea și îi iubea dormeau noaptea, Serafina stătea trează. Trăgea câte un pui de somn în timpul zilei, ghemuită în fața vreunei ferestre sau ascunsă în vreun cotlon întunecat de la subsol. În timpul nopții, stătea la pândă pe coridoarele din Biltmore, și la etaj, și la parter, asemenea unui paznic tăcut și nevăzut. Explora cărăruile șerpuitoare care brăzdau grădinile întinse ale domeniului și vâlcelele întunecate din pădurile înconjurătoare, în timp ce vâna.

Era o fată de doisprezece ani, care nu dusesese niciodată o viață normală, aşa cum o cunoșteau ceilalți. Își petrecea timpul furișându-se prin subsolul imens al domeniului și prințând șobolani. Tatăl ei o botezase în glumă „Prințătoarea de Șobolani“. Ea acceptase titlul cu mândrie.

Tatăl ei o iubise întotdeauna, străduindu-se să o crească, în felul lui ciudat. Fata era fericită să ia cina împreună cu el în fiecare seară și să se furișeze noaptea, prin întuneric, prin casa mare plină de rozătoare. Cine n-ar fi? Însă, în

Răuntruhei, se simțea cam singură și destul de confuză. Nu reușise niciodată să înțeleagă de ce majoritatea oamenilor aveau la ei o lanternă pe întuneric sau de ce făceau atâta zgomot atunci când pășeau sau ce îi determina să doarmă în timpul nopții, atunci când puteai vedea lucrurile în toată splendoarea lor. Îi spionase de departe suficient de mult timp pe copiii de pe domeniu ca să își dea seama că era diferită de ei. Când se privea în oglindă, vedea o fată cu ochi mari, de culoarea chihlimbarului, pomeți proeminenți și o clacie neîngrijită de păr castaniu. Într-adevăr, nu arăta ca un copil obișnuit. Nu era un copil pe care îl vedeai în fiecare zi, ci o creatură a nopții.

În timp ce stătea la marginea văii, auzi din nou sunetul care o adusese acolo – un fâlfâit ușor, asemenea unor șoapte purtate de adierea vântului care plutea deasupra ei. Stelele și planetele atârnau pe cerul negru, scăpărând de parcă mii de suflete ar fi trăit în ele. Acestea nu o ajutau însă să elucideze misterul.

O formă mică și întunecată trecu prin fața lunii, apoi se făcu nevăzută. Ea tresări. Ce era?

Privi în continuare. O altă formă trecu prin fața lunii, apoi o alta. La început, crezu că erau lilieci, însă aceștia nu zburau aşa, în linii drepte ca acele creaturi.

Se încruntă, nedumerită și fascinată.

Formele mici se perindau una după alta prin fața lunii. Fata își ridică privirea spre cer și văzu cum stelele dispar. Făcu ochii mari, alarmată. Apoi, încetul cu încetul, Serafina își dădu seama despre ce era vorba. Mijind ochii, văzu stoluri uriașe de păsări cântătoare care zburau deasupra văii. Nu erau doar una sau două, sau o duzină, ci șiruri lungi, care păreau fără sfârșit – ca niște nori. Păsările umpleau văzduhul. Sunetul pe care îl auzise era freamățul miilor

de aripiioare de vrăbiuțe, pitulici și mătăsari care migrau. Semănau cu niște nestemate verzi și aurii, galbene și negre, cu dungi sau pestrițe. Erau cu miile. Deși trecuse vremea migrației, iată-le. Brăzduau în grabă văzduhul, bătând din aripiioare, îndreptându-se spre miazați pentru sezonul de iarnă, călătorind noaptea, în taină, ca să se ferească de șoimii care vânau în timpul zilei, ghidându-se după lanțul muntos de jos și după stelele strălucitoare de sus.

Deși zborul sinuos al păsărilor îi provoca întotdeauna suferință și îi accelera pulsul, de astă dată era diferit. În acea seară, îndrăzneala și frumusețea acelor păsărele care zburau de-a lungul coloanei muntoase a continentului îi umpleau inima. Era ca și când ar fi văzut un eveniment unic, apoi își aminti că păsările urmau calea pe care le-o arătaseră părinții și bunicii lor și că vor urma aceeași cale de-a lungul a milioane de ani. Singurul lucru „unic“ era ea, faptul că se afla acolo și că vedea totul, iar asta o uimea.

În timp ce privea păsările, gândul o purtă la Braeden. El iubea păsările și animalele.

– Mi-ar plăcea să vezi asta, șopti ea, ca și când el ar fi stat treaz în pat și ar fi putut-o auzi, în ciuda distanței care îi despărțea.

Își dorea cu ardoare să împărtășească momentul cu prietenul ei. Își dorea ca el să fie lângă ea și să privească stelele, păsările, marginile argintii ale norilor și luna strălucitoare, în toată splendoarea ei. Îi va povesti totul data viitoare când îl va vedea. Însă cuvintele rostite în timpul zilei nu vor putea surprinde niciodată frumusețea nopții.

Cu câteva săptămâni înainte, ea și Braeden îl învinsesează pe bărbatul în mantie neagră și sfâsiasează mantia neagră. Cu toate că ea și Braeden erau aliați și buni prieteni, Serafina își dădu seama că nu îl mai văzuse de câteva nopți. Cu

fiecare noapte care trecea, spera să-i facă o vizită în atelier. Dar în fiecare dimineață mergea la culcare dezamăgită și plină de îndoieri. Oare ce făcea el? Ceva îl ținea departe de ea? Oare o evita în mod voit? Fusese atât de fericită că avea în sfârșit un prieten cu care să vorbească. Se perpelea la gândul că poate nu fusese pentru el decât o noutate care își pierduse farmecul, iar acum rămăsese singură cu pânda ei nocturnă. Erau prieteni. Era convinsă de asta. Își făcea însă griji că locul ei nu era printre domnii și doamnele elegante de la etajele superioare. Oare el o uitase atât de repede?

Când stolurile de păsări începură să se rărească și cerul se însenină, Serafina privi nedumerită valea. După ce îl înfrânse pe bărbatul în mantie neagră, se considerase unul dintre Paznici, asemenea leilor de marmură aflați de o parte și de altă a ușilor de la intrarea în conacul Biltmore, care îl păzeau de demoni și de spirite rele. Își imagina că era Prințătoarea nu doar a paraziților mici, cu patru picioare, ci a tuturor intrușilor. Tatăl ei o avertiza mereu despre lume, despre pericolele care îi puteau ispiti sufletul. După toate cele întâmplate, era convinsă că mai existau și alți demoni.

Trecuseră săptămâni de când aștepta, asemenea unui străjer în turnul de veghe, însă habar nu avea când sau sub ce formă vor apărea demonii. Cea mai mare grijă neîmpărtășită a ei era dacă va fi suficient de puternică sau de intelligentă ca să nu devină la rândul ei prada. Poate că animăluțe ca șobolanul de pădure și veverițele știau că moartea se afla la distanță de un salt. Oare ei se considerau a fi pradă? Poate că se așteptau să moară, poate erau pregătiți să-și piardă viața. Ea, cu siguranță, nu era. Avea lucruri de înfăptuit.

Prietenia ei cu Braeden era abia la început și nu avea de gând să renunțe la ea doar pentru că traversau un moment mai dificil. Plus că tocmai începuse să înțeleagă legătura ei cu pădurea, să își dea seama cine și ce era. După ce făcuse cunoștință cu soții Vanderbilt, tatăl ei îi ceruse să se comporte ca o fată normală. Doamna V. îi oferea adăpost și îi vorbea mereu cu blândețe în glas. Avea la dispoziție subsolul, pădurea și etajele superioare. Dacă odinioară avusese prea puține rude, de data asta avea prea multe, fiind nevoie să se împartă în trei direcții deodată. Însă după atâția ani în care trăise fără familie, în afară de tatăl ei, începea să se bucure de noua ei viață.

Toate erau bune și frumoase. Când se aprobia primejdia, ea își dorea să lupte, să trăiască. Cine nu-și dorea asta? Dar dacă primejdia va veni atât de repede, încât nici măcar nu își va da seama? Dacă ghearele vor cădea din cer, asemenea unei bufnițe care se năpustește asupra unui șoarece, și o vor omorî înainte ca ea să realizeze ce se întâmplă? Dacă adevarata primejdie nu înseamnă doar să înlături amenințarea, ci și să o recunoaști înainte să fie prea târziu?

Cu cât se gândeau mai mult la stolurile de păsări pe care le văzuse, cu atât mai mult această imagine îi înlătura liniștea sufletească. Deși era destul de cald, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că decembrie era o lună prea târzie pentru ca păsările să migreze. Se încruntă și căută pe cer Steaua Nordului. Când o descoperi, Serafina își dădu seama că păsările nici măcar nu zburaseră în direcția corectă. Nici măcar nu era sigură că erau genul de păsări care, iarna, migrau spre miazați.

În timp ce stătea pe stâncă înaltă, simți cum o cuprinde un fior de teamă.

Privi în direcția în care zburaseră păsările, apoi în direcția dinspre care veniseră. Își plimbă privirea peste pădurea întunecată. Încerca să înțeleagă. Apoi și-a dat seama ce se întâmpla.

Păsările nu migrau.

Fugeau.

Inspiră adânc, în timp ce trupul ei se pregătea. Inima începu să îi bată cu putere. Mușchii brațelor și ai picioarelor i se încordară.

Indiferent ce era, se aprobia.

Și se aprobia în acel moment.